

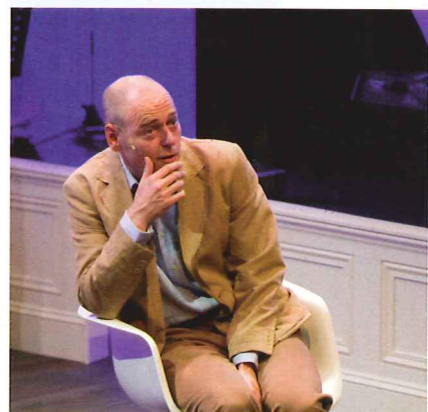
Muziektheatervoorstelling 'Dag & Nacht'

theater

Een vaatchirurg heeft onverwacht een uur tijd voor bezinning. Overdag moet hij honderden keuzes maken, maar 's nachts ligt hij vaak wakker. De maatschappij verlangt perfectie en de werkdruk is altijd voelbaar. Een race tegen incidenten lijkt onvermijdbaar. Is de patiëntveilige cultuur een utopie of een realiteit? Het VMS Veiligheidsprogramma heeft in samenwerking met theatergroep Plezant de muziektheatervoorstelling 'Dag & Nacht' ontwikkeld: een inspirerende voorstelling die – in combinatie met een verdiepend programma – ziekenhuizen de middelen biedt om de patiëntveilige cultuur bespreek- en veranderbaar te maken.

Wat voel je en zeg je niet hardop?
Wat denk je en deel je niet met collega's?
Wat zou je willen en wat gebeurt er?

Vermijdbare fouten hangen vaak samen met 'de cultuur' die binnen een ziekenhuis bestaat en die vaak onbesproken blijft. Welk klimaat is nodig om een topprestatie neer te zetten? Er zijn zes landelijke voorstellingen voor bestuursleden, medisch specialisten, verpleegkundigen en andere functionarissen die betrokken zijn bij het veiligheidsprogramma in ziekenhuizen. Naderhand kan Plezant geboekt worden om de voorstelling in het eigen ziekenhuis te geven. **MK**

Voorstellingen op 18 mei, 3 en 9 juni. Informatie bij VMS helpdesk, telefoon: 030 2739 444, of e-mail: helpdesk@vmszorg.nl.

Vrienden maken met alzheimer

boek

Evert van Rossum leeft in een andere wereld. Een wereld die 'prachtig is maar helaas met heel veel stoorzenders': de wereld van een alzheimerpatiënt. Van Rossum, bij wie op 54-jarige leeftijd alzheimer werd gediagnosticeerd, vertelt openhartig over het verloop en de gevolgen van zijn ziekte in een reeks korte columns die is gebundeld in *Een vreemde kostganger in mijn hoofd – Mijn leven met alzheimer*.

Van Rossum is, zoals hij zelf schrijft, 'een mondige homoseksuele alzheimerpatiënt die alles bespreekt: seksualiteit, incontinentie, de rol van mantelzorgers, de hele mikmak'. Dat hij zich niet zomaar klein laat krijgen, blijkt wel uit zijn reactie na de diagnose: samen met zijn vriend drinkt hij een fles champagne leeg 'op het nieuwe leven'.

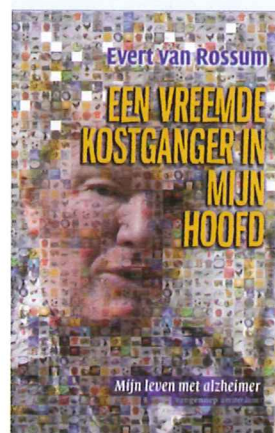
De schrijver noemt de ziekte niet alleen 'die vreemde kostganger' of 'een compleet kermitterrein' in zijn hoofd, maar vooral 'mijn vriendje alzheimer'. En dat vriendje geeft veel ongemak, wanhoop en verdriet. In zijn columns beschrijft Van Rossum onder meer het onbegrip van familie, vrienden, kennissen en

anderen, de vooroordelen en de frustraties en woede die dat bij hem opwekken. Maar ook zijn reactie op de medicijnen, zijn opvattingen over (het taboe rond) alzheimer en zijn gevoelens over zijn achteruitgang.

Hoe verder in het boek, hoe beschouwender de tekst. Zijn vriendje alzheimer 'neemt, maar opent ook je ogen en de weg naar je hart', concludeert de schrijver. 'Ik heb geleerd om in te leveren, maar ook weer terug te pakken. Verdwalen en de weg niet meer weten is "inleveren", maar genieten van hoe mooi de weg is waar ik vervolgens op loop is "weer terugpakken"'. Hoewel zijn wereld steeds kleiner wordt, ziet Van Rossum ook mooie momenten en benadert hij alzheimer soms met humor. Als lezer voel je de ziekte in hem groeien. En kun je bijna niet anders dan bewondering hebben voor de manier waarop hij ermee omgaat.

De meeste columns verschenen overigens al eerder op de website van Alzheimer Nederland (www.alzheimer-nederland.nl), maar het boek bevat ook niet eerder gepubliceerde teksten.

BABS VERBLACKT

Evert van Rossum, *Een vreemde kostganger in mijn hoofd – Mijn leven met alzheimer*, Van Gennep, 144 blz., 13,95 euro.